

اظهار نظر کارشناسی درباره:
«طرح اصلاح ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های کشور در
مورد شهرک‌های صنعتی و تسری آن به شهرک‌های کشاورزی»

مشخصات طرح

دوره یازدهم - سال اول

شماره ثبت:
۳۹۰

سایر دفاتر:
مطالعات انرژی
صنعت و معدن
مطالعات حقوقی

مشخصات گزارش

تهیه و تدوین کنندگان:

پژمان اعلانی
سعید شجاعی
ناظر علمی:
علیرضا رهایی

شماره مسلسل:
۲۵۰۱۸۳۹۸

تاریخ انتشار:
۱۴۰۱/۶/۱۲

مقدمه

به موجب ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور، مصوب ۱۳۹۶/۰۱/۱۶ به دولت اجازه داده شده است در راستای حمایت از استقرار صنایع در شهرک‌ها و نواحی صنعتی و با هدف افزایش رقابت‌پذیری تولیدات صنعتی و معدنی، کمک‌های لازم را در قالب بودجه‌های سنواتی به شهرک‌ها و نواحی صنعتی دولتی و غیردولتی، به‌ویژه در امور تأمین راه، آب، برق، گاز و تلفن، تا ورودی واحدهای مستقر در این شهرک‌ها انجام دهد. طرح پیشنهادی با عنوان «اصلاح ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های کشور در مورد شهرک‌های صنعتی و تسری آن به شهرک‌های کشاورزی»، به دنبال ارائه خدمات زیرساختی ذکر شده در ماده قانونی مذکور برای شهرک‌های کشاورزی، با هدف حمایت از ایجاد و توسعه این شهرک‌هاست. در مقدمه طرح، تأمین زیرساخت‌های تولید برای شهرک‌های کشاورزی به‌عنوان یک اقدام راهبردی و حمایتی در راستای ارتقای امنیت غذایی، تنظیم بازار داخلی و توسعه صادرات محصولات کشاورزی تلقی شده است. در ادامه با توجه به ماهیت و نحوه عمل شهرک‌های کشاورزی و همچنین اهمیت و جایگاه این شهرک‌ها در زنجیره تأمین محصولات کشاورزی، به بیان نکاتی جهت اصلاح این طرح پرداخته می‌شود.

ماهیت و فعالیت‌های قابل اجرا در شهرک‌های کشاورزی

شهرک‌ها و مجتمع‌های کشاورزی، محیط‌های کنترل‌شده تولید محصولات کشاورزی یا به‌عبارتی مکان‌هایی با محدوده معین، مدیریت یکپارچه و هدفمند با رعایت ضوابط و معیارهای فنی برای استقرار مجموعه‌ای از واحدهای تولیدی کشاورزی و مدیریت زنجیره تأمین هستند. شکل‌گیری این نظام تولیدی بر مبنای ارتقای بهره‌وری، از طریق نزدیک کردن واحدهای همجوار و مستقل به یکدیگر است که با بهره‌گیری از مجموعه‌ای از اصول و ضوابط فنی و افزایش قابلیت استفاده از روش‌های تأمین مالی و نیز سرشکن‌سازی هزینه‌های تولید در قالب مدیریت یکپارچه تحقق خواهد یافت. هدایت و راهبری این شهرک‌ها، به موجب بند «ل» از ماده (۱۹۴) قانون برنامه پنجم توسعه، به شرکت شهرک‌های کشاورزی محول شده و این امر در راستای بهبود وضعیت روستاها، ارتقای سطح درآمد و کیفیت زندگی روستاییان و کشاورزان و کاهش نابرابری‌های موجود بین جامعه روستایی، عشایری و جامعه شهری حمایت لازم را از اقدامات زیر به‌عمل آورد:
ل- اقدام قانونی در جهت ایجاد شرکت شهرک‌های کشاورزی با اصلاح اساسنامه یکی از شرکت‌های مادر تخصصی موجود در چارچوب سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم (۴۴) قانون اساسی به‌منظور هدایت، راهبری و احداث و توسعه زیرساخت‌های مجتمع‌های کشاورزی، را به‌عنوان یک شرکت دولتی وابسته به وزارت جهاد کشاورزی، به تصویب رساند و این شرکت عملاً فعالیت خود را از نیمه دوم سال ۱۳۹۲ آغاز کرد.

۱. ماده (۱۹۴) قانون برنامه پنجم توسعه: دولت مکلف است به‌منظور بهبود وضعیت روستاها در زمینه سیاست‌گذاری، برنامه‌ریزی، راهبری، نظارت و هماهنگی بین دستگاه‌های اجرایی، ارتقای سطح درآمد و کیفیت زندگی روستاییان و کشاورزان و کاهش نابرابری‌های موجود بین جامعه روستایی، عشایری و جامعه شهری حمایت لازم را از اقدامات زیر به‌عمل آورد:
ل- اقدام قانونی در جهت ایجاد شرکت شهرک‌های کشاورزی با اصلاح اساسنامه یکی از شرکت‌های مادر تخصصی موجود در چارچوب سیاست‌های کلی اصل چهل و چهارم (۴۴) قانون اساسی به‌منظور هدایت، راهبری و احداث و توسعه زیرساخت‌های مجتمع‌های کشاورزی، را به‌عنوان یک شرکت دولتی وابسته به وزارت جهاد کشاورزی، به تصویب رساند و این شرکت عملاً فعالیت خود را از نیمه دوم سال ۱۳۹۲ آغاز کرد.

با وجود اینکه توجیه قانونی ایجاد و توسعه شهرک‌های کشاورزی، تسریع در توسعه روستایی و عشایری به‌عنوان کانون‌های تولید در بخش کشاورزی و منابع طبیعی بوده است، ولی روند گسترش این شهرک‌ها و ایراد در جانمایی آنها، حاکی از عدم لحاظ الزامات توسعه روستایی و عشایری بوده است؛ به‌طوری‌که عملاً نقش چندانی در بهبود وضعیت این جوامع نداشته است و نهایتاً ساکنان جوامع بومی به‌عنوان نیروی کار ساده در این شهرک‌ها شاغل بوده و انتفاع جدی از محل فعالیت‌های مربوطه نمی‌برند. از طرفی هرچند براساس وظایف اساسنامه‌ای شرکت شهرک‌های کشاورزی، هیچ محدودیتی برای نوع فعالیت کشاورزی

در شهرک‌های کشاورزی قید نشده، ولی تمرکز بر فعالیت‌های گلخانه‌ای یکی از مهم‌ترین نقاط ضعف عملکردی این شرکت است. این در حالی است که تشکیل شهرک‌ها در اراضی زراعی درجه (۱) با جلب مشارکت و رضایت مالکان، زمینه‌ساز تولید دانش‌بنیان محصولات راهبردی زراعی در این اراضی و حصول خودکفایی پایدار خواهد بود و اتفاقاً کشور در حوزه این محصولات دچار چالش‌های اساسی است.^۱ به‌طور کلی می‌توان گفت مأموریت و چشم‌انداز شرکت شهرک‌های کشاورزی در زمینه‌هایی همچون توسعه زنجیره ارزش؛ انجام فعالیت‌های زراعی و باغی در اراضی حاصلخیز؛ توسعه تولید محصولات راهبردی؛ بهره‌گیری از دانش‌آموختگان؛ اشتغال جوامع محلی؛ توسعه روستایی و عشایری که بعضاً از وظایف اصلی این شرکت نیز هستند، ایرادهای جدی وجود دارد. از این رو لازم است در بخش استعدادیابی، مطالعه و طراحی شهرک‌های کشاورزی، با توجه به شرایط اقلیمی مناطق مختلف کشور، کشت تخصصی و ایجاد قطب‌های تولیدی بازننگری جدی صورت گیرد.

وضعیت اجرای ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور در مورد شهرک‌ها و نواحی صنعتی

موضوع ایجاد و توسعه زیرساخت‌ها در شهرک‌های صنعتی به‌عنوان یکی از روش‌های اعمال سیاست‌های حمایتی در توسعه صنعتی کشور مطرح است. علاوه بر ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور که به دولت این اجازه را می‌دهد تا به‌منظور تأمین زیرساخت شهرک‌ها و نواحی صنعتی تا ورودی واحدها در قالب بودجه‌های سنواتی تأمین اعتبار کند، در ماده (۸۱) قانون الحاق برخی مواد به قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت (۲) مصوب ۱۳۹۳/۱۲/۴ نیز وزارتخانه‌های نیرو، نفت و ارتباطات و فناوری اطلاعات مکلف شده‌اند اعتبار مورد نظر برای تأمین زیرساخت شهرک‌ها و نواحی صنعتی را در بودجه‌های سنواتی پیش‌بینی کنند. بر این اساس، با وجود اینکه تأمین بودجه موردنیاز و پیش‌بینی برنامه و اعتبار آن در لوایح بودجه سنواتی در خصوص زیرساخت‌های اصلی از جمله راه، آب، برق، گاز و تلفن تا ورودی واحدهای مستقر در شهرک‌ها و نواحی صنعتی به‌عهده دولت گذاشته شده است؛ اما متأسفانه، بررسی قوانین بودجه سنواتی سال‌های ۱۳۹۵ تا ۱۳۹۹ حاکی از نبود عملکرد در این خصوص است. در بند «ز» تبصره «۱۵» قانون بودجه سال ۱۴۰۰ در خصوص برق‌رسانی به شهرک‌های صنعتی، نواحی صنعتی و مناطق ویژه اقتصادی سعی شده است از طریق مشارکت ۴۰ درصدی توانیر و ۶۰ درصدی شهرک‌ها و نواحی صنعتی در سقف ۵۰۰۰ میلیارد ریالی بخشی از مشکل برق‌رسانی به این مجموعه‌ها حل شود. به استناد صورتجلسه مورخ ۲۱ شهریورماه ۱۴۰۰ کمیته تخصیص بند «ز» تبصره «۱۵»، مبلغ ۱۰۰۰ میلیارد ریال بابت ۴۰ درصد مشارکت در برق‌رسانی به شهرک‌های صنعتی تخصیص داده شد.^۲ با توجه به اینکه اعتبارات مورد نیاز زیرساخت برق برای سال ۱۴۰۰ بالغ بر ۱۸.۳۶۶ میلیارد ریال بوده است؛ حتی در صورت تخصیص کل اعتبار در نظر گرفته شده در

۱. به موجب ماده (۶) اساسنامه شرکت شهرک‌های کشاورزی، موضوع فعالیت و وظایف این شرکت به شرح زیر تعیین شده است:
الف) هدایت، راهبری و توسعه زیرساخت‌های شهرک‌های کشاورزی؛

ب) اداره امور شهرک‌های کشاورزی و نظارت بر آنها؛

ج) سیاست‌گذاری، برنامه‌ریزی، مطالعه، طراحی، احداث و توسعه شهرک‌های کشاورزی؛

د) حمایت و پشتیبانی از توسعه بازار و همکاری‌های فنی، اقتصادی و فناوری بین شهرک‌های کشاورزی با سایر بخش‌های ذی‌ربط؛

ه) ایجاد زمینه‌های ارائه خدمات فنی، مالی، اداری، آموزشی و بازرگانی برای گسترش تأسیسات زیربنایی شهرک‌های کشاورزی و سایر خدمات مورد نیاز؛

و) هدایت، جذب، حمایت و توسعه سرمایه‌گذاری و کارآفرینی در شهرک‌های کشاورزی در چارچوب سیاست‌های وزارت جهاد کشاورزی؛

ز) انجام سایر امور مربوط به رفع موانع و مشکلات احداث و توسعه شهرک‌های کشاورزی در چارچوب اساسنامه و با رعایت قوانین و مقررات مربوط؛

ح) تأمین اراضی و واگذاری اراضی تحت اختیار شرکت شهرک‌های کشاورزی با رعایت قوانین و مقررات مربوطه؛

ط) مشارکت با اشخاص حقیقی و حقوقی در احداث، توسعه و تکمیل زیرساخت‌های شهرک‌های کشاورزی؛

ی) انجام امور مربوط به شرکت‌های زیرمجموعه.

۲. گزارش عملکرد بودجه وزارت نیرو.

این بند، کمتر از ۳۰ درصد پیش‌بینی مدنظر تأمین می‌شد.^۱ اگرچه عملکرد و اعتبارات در نظر گرفته شده در این خصوص با میزان نیاز واقعی فاصله معناداری دارد. مطابق اطلاعات دریافتی از سازمان صنایع کوچک و شهرک‌های صنعتی کشور، جمع کل اعتبار مورد نیاز در سال ۱۴۰۱ برای برنامه‌های زیرساخت شهرک‌ها و نواحی صنعتی حدود ۱۴۰ هزار میلیارد ریال برآورد شده است که سهم زیرساخت خارج شهرک ۷۴.۴۰۲ میلیارد ریال پیش‌بینی شده است. بیشترین سهم از میان زیرساخت‌های مورد نیاز شهرک‌ها و نواحی صنعتی به برق‌رسانی با سهم حدود ۵۱ درصد از اعتبارات مورد نظر، اختصاص یافته است.

شایان ذکر است به دلیل عدم تعیین برنامه ایجاد زیرساخت‌های اساسی شهرک‌ها و نواحی صنعتی در برنامه‌های دستگاه‌های خدمات‌رسان از جمله برنامه‌های وزارتخانه‌های نیرو، راه و شهرسازی و ارتباطات و فناوری اطلاعات، توسط سازمان برنامه‌بودجه کشور در قوانین بودجه سنواتی و به تبع آن عدم الزام وزارتخانه‌های مذکور در اجرای زیرساخت، تعداد بسیاری از شهرک‌ها و نواحی صنعتی در کشور خصوصاً در مناطق محروم و کمتر توسعه‌یافته را با چالش‌های جدی مواجه ساخته است؛ به گونه‌ای که در برخی شهرک‌های صنعتی، میزان برق واگذار شده با زیرساخت ایجاد شده متناسب نیست و خطوط و پست‌های برق شهرک در حال برق‌رسانی با حداکثر ظرفیت به واحدها هستند. این در حالی است که اگر همه واحدهای مستقر در شهرک با ظرفیت اسمی خود به تولید مشغول شوند با بحران و قطع برق مواجه می‌شوند که موجب از بین رفتن مواد اولیه در حال تولید، ضرر و زیان و در نهایت کاهش ظرفیت تولید و اشتغال واحدهای صنعتی خواهد شد.

از آنجاکه تانکون دو ماده؛ (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور و (۸۱) قانون الحاق برخی مواد به قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت (۲)، به رغم تأکیدات مندرج در این مواد، عملکردی نداشته است، پیش‌بینی می‌شود تا زمانی که اهتمام و اعتقاد لازم به توسعه کشور از طریق حمایت از بنگاه‌های کوچک و متوسط، آن هم از طریق تأمین زیرساخت شهرک‌ها و نواحی موضوع قانون اتفاق نیفتد، شهرک‌های کشاورزی نیز حتی در صورت تسری ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور به آنها، در تأمین زیرساخت از این طریق عملکرد مطلوبی نخواهد داشت.

اظهاری نظر کارشناسی درباره مفاد طرح

• در عنوان طرح، نام قانون مورد اصلاح، «قانون احکام دائمی برنامه‌های کشور» ذکر شده است که باید به منظور درج صحیح نام این قانون، واژه «توسعه» در عنوان بعد از واژه «برنامه‌های» اضافه شود؛ همچنین عنوان قانون داخل «» بیاید تا اشتباهی صورت نگیرد از این رو پیشنهاد می‌شود عبارت «طرح اصلاح ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور در مورد شهرک‌های صنعتی و تسری آن به شهرک‌های کشاورزی» به عبارت «طرح اصلاح ماده (۵۴) «قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور» در مورد شهرک‌های صنعتی و تسری آن به شهرک‌های کشاورزی» تغییر یابد.

• عبارت «شهرک‌ها و نواحی صنعتی» دارای تعریف مشخص است؛ در حالی که در بخش کشاورزی مفهومی به نام «نواحی کشاورزی» وجود ندارد و لذا در تسری حمایت از ایجاد امکانات زیربنایی، تعمیم موضوع با نگارش عبارت «شهرک‌ها و نواحی صنعتی و کشاورزی» صحیح نیست و باید تفکیک آنها با ذکر عبارت «شهرک‌ها و نواحی صنعتی و شهرک‌های کشاورزی» مدنظر قرار گیرد.

• در متن طرح از عبارت «کشاورزی و دامپروری» استفاده شده است؛ در حالی که واژه «کشاورزی» عمومیت داشته و کلیه فعالیت‌های مرتبط با تولید کشاورزی شامل فعالیت‌های زراعی، باغی و دامپروری را دربرمی‌گیرد. ضمن اینکه اطلاق عنوان «کشاورزی و دامپروری» به این شهرک‌ها ممکن است سایر فعالیت‌های بخش کشاورزی را که قابلیت انجام در قالب شهرک دارند، از شمول این طرح خارج کند. لذا پیشنهاد می‌شود عبارت «و دامپروری» از متن طرح حذف شود. در انتهای سطر اول از متن طرح، عبارت «شهرک‌های کشاورزی و دامپروری» با عبارت «شهرک‌های کشاورزی» جایگزین شده و در سطر سوم، عبارت «شهرک‌ها و نواحی صنعتی، کشاورزی و دامپروری» به «شهرک‌ها و نواحی صنعتی و شهرک‌های

۱. گزارش سازمان صنایع کوچک و شهرک‌های صنعتی ایران.

کشاورزی» تغییر یابد.

• یکی از مهم‌ترین عوامل اثرگذار بر ارتقای تولید در شهرک‌های کشاورزی، جانمایی، طراحی، احداث و توسعه صحیح و اصولی شهرک‌های کشاورزی، براساس معیارهایی از قبیل قابلیت اراضی؛ دسترسی به منابع آبی و اقلیم مناسب؛ رعایت سامان عرفی^۱ و حقوق ارتفاقی^۲؛ پیش‌بینی زنجیره ارزش؛ رعایت ضوابط محیط زیستی و اصول بهداشت محیط است. از طرفی از آنجایی که سوابق فعالیت‌های در حال انجام در شهرک‌های کشاورزی نشان‌دهنده وجود برخی از ایرادهای جدی و بنیادی است که به عدم تحقق اهداف ذکر شده برای احداث این شهرک‌ها منجر شده است؛ ضروری است الزامات اعمال هرگونه سیاست حمایتی مرتبط با توسعه شهرک‌های کشاورزی در این طرح مورد تأکید قرار گیرد. از جمله این الزامات می‌توان به مواردی همچون مدیریت یکپارچه اراضی زراعی حاصلخیز با استقرار شهرک‌های خصوصی در این اراضی؛ توسعه زنجیره ارزش؛ راستی‌آزمایی و نظارت بر فعالیت‌های شهرک‌ها؛ حفظ حقوق جوامع محلی در واگذاری اراضی؛ رعایت ضوابط محیط زیستی، مدیریت پسماندها و اصول بهداشت محیط؛ تسهیل فضای کسب‌وکار؛ به‌کارگیری دانش‌آموختگان واجد صلاحیت؛ اشتغال جوامع محلی و توسعه روستایی و عشایری اشاره کرد.

• بنابر برخی شواهد، در مواردی افراد از قالب شهرک‌های کشاورزی، برای بهره‌مندی از مشوق‌ها و امتیازات خاص دولتی در زمینه خدمات عمومی بهره‌جسته و در داخل شهرک‌ها به‌جای فعالیت کشاورزی اقدام به ساخت ویلا کرده‌اند. لذا ضرورت دارد نظارت‌های مردمی و خود وزارت جهاد کشاورزی در این راستا تقویت شود.

جمع‌بندی

طرح «اصلاح ماده (۵۴) قانون احکام دائمی برنامه‌های کشور در مورد شهرک‌های صنعتی و تسری آن به شهرک‌های کشاورزی» با هدف مجاز کردن دولت به ارائه خدمات زیرساختی به شهرک‌های کشاورزی و در راستای بهبود فضای کسب‌وکار در این شهرک‌ها مطرح شده است. براساس این طرح دولت مجاز شده است، کمک‌های لازم را در قالب بودجه‌های سنواتی جهت تأمین آب، راه، برق، گاز و تلفن تا ورودی واحدهای مستقر در شهرک‌های کشاورزی، همانند شهرک‌های صنعتی، ارائه کند. با وجود ایرادهایی که در عملکرد شرکت شهرک‌های کشاورزی در زمینه‌هایی همچون توسعه زنجیره ارزش؛ انجام فعالیت‌های زراعی و باغی در اراضی باکیفیت؛ توسعه تولید محصولات راهبردی؛ بهره‌گیری از دانش‌آموختگان؛ اشتغال جوامع محلی و توسعه روستایی و عشایری وجود دارد، لازم است الزامات اعمال هرگونه سیاست حمایتی مرتبط با توسعه شهرک‌های کشاورزی مورد تأکید قرار گیرد. بنابراین پیشنهاد می‌شود اصلاحاتی در عنوان و متن طرح به شرح زیر صورت گرفته و یک تبصره به ماده‌واحد طرح حاضر الحاق شود:

عنوان اصلاحی

اصلاح ماده (۵۴) «قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور» در مورد شهرک‌های صنعتی و تسری آن به شهرک‌های کشاورزی

متن اصلاحی

در راستای حمایت از استقرار صنایع در شهرک‌ها و نواحی صنعتی و ایجاد و توسعه شهرک‌های کشاورزی و رقابت‌پذیری تولیدات صنعتی، معدنی و کشاورزی کشور، دولت مجاز است در قالب بودجه‌های سنواتی کمک‌های لازم به شهرک‌ها و نواحی صنعتی و شهرک‌های کشاورزی دولتی و غیردولتی به‌ویژه در امور تأمین آب، راه، برق، گاز، تلفن تا درب ورودی واحدهای مستقر در این شهرک‌ها را انجام دهد.

۱. به محدوده‌ای از اراضی مرتعی اطلاق می‌شود که از گذشته مورد بهره‌برداری تعداد مشخصی از خانوارهای عشایر قرار گرفته و عرفاً دارای حقوق بهره‌برداری از آن می‌باشند (بند «خ» ماده (۱) آیین‌نامه ساماندهی عشایر مصوب ۱۳۸۴ هیئت وزیران)
۲. ارتفاق را می‌توان نوعی همکاری و رفاقت برای ایجاد حق و استفاده از آن حق از طریق ملک متعلق به دیگری دانست. حق ارتفاق، که یکی از حقوق شناخته‌شده در قانون مدنی است، به معنی حقی است که به موجب آن صاحب حقی، به اعتبار مالکیت بر ملک خود، می‌تواند از ملک دیگری استفاده کند. مانند حق عبور که به موجب آن شخص می‌تواند برای رفتن به ملک خود، از ملک دیگری عبور نماید. حق ارتفاق، در ماده (۹۳) قانون مدنی، این‌گونه تعریف شده است: «ارتفاق، حقی است برای شخص، در ملک دیگری».

تبصره - دستورالعمل انجام مطالعات، جانمایی، طراحی، احداث و توسعه شهرک‌های کشاورزی، براساس معیارهای قابلیت اراضی، منابع آبی قابل استفاده، اقلیم، رعایت سامان عرفی و حقوق ارتفاقی، پیش‌بینی و توسعه زنجیره ارزش، رعایت ضوابط محیط زیستی، مدیریت پسماندها و اصول بهداشت محیط و با لحاظ الزامات تولید محصولات راهبردی زراعی در اراضی درجه یک؛ راستی‌آزمایی و نظارت بر فعالیت‌های شهرک‌ها؛ تسهیل فضای کسب‌وکار؛ به‌کارگیری دانش‌آموختگان واجدصلاحیت؛ اشتغال جوامع محلی و توسعه روستایی و عشایری، توسط کمیته‌ای مرکب از مدیرعامل و رئیس هیئت مدیره شرکت و نمایندگان سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور، سازمان امور اراضی کشور، سازمان امور عشایری کشور، معاونت آب و خاک وزارت جهاد کشاورزی و رئیس اتاق اصناف کشاورزی و منابع طبیعی کشور ظرف سه ماه از ابلاغ این قانون تدوین و توسط وزیر جهاد کشاورزی ابلاغ می‌شود.